

Wisting stál u okna zasedací místnosti v prvním patře policejní budovy a shlížel na ulici. Pouliční lampy vytvářely na sněhu bledé kruhy. Se sněhovou peřinou působilo město přívětivěji.

První dorazil Nils Hammer. Mlčky se posadil na své obvyklé místo na rohu dlouhého stolu, vzal si plastový kelímek a natáhl velkou ruku po konvici s kávou. Hammer byl nebojácný vyšetřovatel. Spolehlivý, upřímný a pracovitý, stoický a vlídný. Občas u oběda vyvolával vášnivé diskuse. Na stanici byl zdaleka nejméně politicky korektní a Wisting ho podezříval, že ho škádlení kolegů svým způsobem baví.

Ostatní dorazili společně. Torunn Borgová, Christine Thiová a Benjamin Fjeld. Nikdo další.

Před pouhými několika lety by se po ohlášení závažného případu, jako byla vražda, loupežné přepadení, ublížení na zdraví nebo nález mrtvého těla, shromáždil tým více než deseti vyšetřovatelů. Dnes bylo těžké sehnat jich ke stolu aspoň hrstku.

Benjamin Fjeld byl nejmladší a nejméně zkušený. Měl světlé vlasy, modré oči, krátký sestřih a dosud si držel vytrénovanou figuru novopečeného policisty. V minulosti byl na oddělení na praxi, nyní se však zařadil mezi stálé vyšetřovatele. Byl zapálený a disponoval značnými vědomostmi, zvládal velké množství práce a měl smysl pro detail.

Torunn Borgová byla stejně zkušenou vyšetřovatelkou jako Wisting sám. Byla ze všech nejmetodičtější a vyznačovala se vrozenou schopností logického a systematického uvažování, dokázala sledovat řetězec přesných úvah. Díky tomu viděla souvislosti a spojení, která bývala často pro vyřešení případu rozhodující.

Christine Thiisová, policejní právnička, pracovala na stanici jen něco přes rok, Wisting ji však znal jako uvážlivou osobu s dobrým odhadem. Možná víc rozuměla psychologii a lidem než kriminalistické taktice, přesto byla zdatnou posilou.

Wisting se usadil do čela a položil před sebe prázdný notes.

„Děkuju, že jste přišli i tak pozdě večer,“ spustil. „Prozatím sice nevíme, o co tady jde, ale musíme začít jednat.“

„A co vlastně zatím víme?“ ozval se Hammer a skousl okraj plastového pohárku.

Wisting rozložil mapu a sklonil se nad stůl, aby ostatním ukázal místo nálezu. Prstem jel po silnici Brunlanesveien až k Helgeroa. U jezera Hallevannet našel správnou odbočku a světle zelenou šrafovanou oblast. Vytáhl propisku a místo nálezu označil křížkem.

„Podle bot a oblečení se lze domnívat, že se jedná o muže,“ pokračoval a opět se posadil. „A také že tam dotyčný ležel od léta.“

„Popisu neodpovídá žádný pohřešovaný?“ ujistila se Christine Thiisová.

Wisting zavrtěl hlavou.

„Každé léto sem přijíždí kolem čtyřiceti tisíc turistů,“ připomněl mu Hammer. „Možná bychom měli prohledat další rejstříky.“

„To už jsme udělali,“ odpověděla Torunn Borgová a vytáhla ze štůsku papírů před sebou výpis. „Jenže moc nám to nepomohlo. V polovině července zmizeli při rybolovu dva němečtí turisté, nalezen byl jen jeden z nich, a nadále je pohřešován nizozemský turista, který se ztratil na Hardangerviddě.“

Wisting pohlédl na hodinky.

„Mortensen, který ohledával místo nálezu, by měl dorazit co nevidět,“ sdělil ostatním a zapsal si do notesu slovo *Identifikace*. Zjistit identitu dotyčného bylo teď pro další postup nejdůležitější. „Možná se pak dozvíme víc.“

„Jak je na tom ten kluk, co ho našel?“ zeptala se Christine Thiisová.

„O toho se patrně postará jeho otec,“ odpověděl jí Wisting. „Vyučuje na nějaké vysoké škole či co. Každopádně odmítl profesionální pomoc. Tak můžeme jen doufat, že chlapec bude v pořádku.“

„Už se o nález začala zajímat média?“ zeptal se Hammer.

Christine Thiisová přikývla. Měla styk s médii na starosti, a novináři se proto obraceli především na ni.

„Dokud si nebudeme jistí, že jde o trestný čin, budou se držet zpátky,“ vysvětlila. „Mnohé přece naznačuje, že by se mohlo jednat o sebevraždu.“

Hammer jí dal za pravdu.

„Tohle známe – že někdo v lese spolyká prášky.“

Ostatní přikývli.

„Navíc je to zvláštní místo na ukrytí mrtvoly,“ přispěl do diskuse Benjamin Fjeld a přitáhl si mapu. Vzdálenost křížku nakresleného Wistingem od budov statku činila pouhých pár set metrů.

„Nebyl nijak zakrytý, dřív nebo později by ho stejně někdo našel.“

„Kdo na tom statku bydlí?“ chtěla vědět Christine Thiisová.

Wisting se podíval do poznámek.

„Per a Supattra Halleovi.“

„Supattra?“

„Pochází z Thajska. Právě ona má na starosti vánoční stromky.“

Hammer obrátil oči v sloup, nic však neřekl.

„Hlídka s nimi mluvila, nic moc nám ale nesdělili,“ pokračoval Wisting. „Zítřka přijdou poskytnout oficiální výpověď, ale na žádnou událost od léta, která by mohla s nálezem těla souviset, si nevzpomněli.“

„Co pitva?“

„Proběhne zítra dopoledne. Pokud budeme mít štěstí, bude fungovat ten nový videopřenos, abychom ji mohli sledovat odsud.“

Hammer se znovu natáhl po konvici s kávou a dolil si.

„Je zvláštní, že dotyčný není na seznamu pohřešovaných,“ zamyslel se nahlas. „Pokud tam ležel od léta, měl by ho snad někdo postrádat, ne?“

Wisting si také vzal kelímek, Hammerovu poznámku však nechal bez komentáře. Už to znal. Lidé, které ostatní přehlížejí. Jen to nesešlo s tím, že by je někdo měl chtít připravit o život.